

VINDECAREA CELOR CU INIMA FRÂNTĂ

Sue Liljenberg

Editura Scriptum®
Oradea

Din seria „Resurse pentru schimbarea vieții”
la Editura Scriptum au apărut:

Depresia. Calea de reabilitare din depresie
Homosexualitatea. Rostirea adevărului în dragoste
Iartă! Așa cum Domnul te-a iertat
Îngrijorare. Alege calea înspre pace
Logodna. 5 întrebări la care trebuie să răspunzi
Mânia. Ieșirea din încurcătură
Motivații. De ce fac lucrurile pe care le fac?
Păcatul sexual. Combaterea înșelării și devierii
Sinuciderea. Înțelegere și intervenție
Suferința. Eternitatea conferă semnificație
Violența domestică. Cum să ajuți

Din seria „Speranță și ajutor”,
la Editura Scriptum au apărut:

Speranță și ajutor în căsătorie
Speranță și ajutor prin consiliere biblică

Alte resurse publicate la Editura Scriptum
Putere în conlucrare, de Mark E. Shaw
Războiul vorbelor, de Paul David Tripp
***Vindecarea celor cu inima frântă*, Sue Liljenberg**

DEDICAȚIE

Sunt atât de mulți oameni care au depus un efort susținut și și-au dat tot concursul pentru ca acest material de studiu să fie scris, întrucât, pe temeiul experienței personale, au înțeles că singura speranță și vindecare se află în Cuvântul lui Dumnezeu. Deși ar fi potrivit să mulțumim acestor persoane, noi știm că se cuvine să aducem un singur omagiu pentru manuscrisul de față, un adevăr pe care apostolul Pavel l-a exprimat foarte bine în 1 Timotei 1:17.

*A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu,
să fie cinstea și slava în vecii vecilor!*

Amin

Fie ca cei ce vin în urma noastră să ne găsească credincioși.

Originally published in U.S.A. under the title
Binding Up the Broken Hearted
by Sue Liljenberg
International Director, Healing Hearts International Ministries
© 1990, 1995, 2012 by Sue Liljenberg. All rights reserved.
Published by permission of Healing Hearts Ministries c/o Versa Press, 1465 Spring Bay Road, East Peoria, IL 61611
ISBN 978-1-4675-3907-4

Editorial staff:
Susan Alicandro, Fred & Debbie Erickson, Judy Hansen, Marie Kelly, Teresa Rinker, and Jeanne Welch

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Vindecarea celor cu inima frântă
de Sue Liljenberg

apărută sub egida Centrului Areopagus din Timișoara,
www.areopagus.ro
cu sprijinul

Grace Fellowship Church, KY, SUA.

Coordonator proiect: Lăcrămioara Novac

© 2015 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Traducerea: Lăcrămioara Novac
Editarea: Lidia Pop
Coperta și tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip

*Cu excepția situațiilor când se specifică altfel,
toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-01-7

Tiparul executat în U.E.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LILJENBERG, SUE

Vindecarea celor cu inima frântă / Sue Liljenberg. - Oradea: Scriptum, 2015

ISBN 978-606-8712-01-7

CUPRINS

<i>Prefață</i>	7
<i>Introducere</i>	9
<i>Povestea vieții mele</i>	15
1. O perspectivă asupra avortului	23
2. Aflarea adevărului	29
3. Atitudinea ta față de adevăr	39
4. Consecințele păcatului	49
5. Drumul spre Calvar	65
6. Față în față cu Crucea de la Calvar	77
7. În umbra Crucii	85
8. Luarea crucii	103
9. Purtarea crucii	115
10. Calea înspre sfințire	127
<i>Bibliografie suplimentară</i>	137

PREFATĂ

În data de 23 ianuarie 1973, Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii a legalizat avortul la cerere. De când a intrat în vigoare această decizie în SUA s-au înregistrat peste 1,5 milioane de avorturi în fiecare an, potrivit statisticilor realizate de *Center for Disease Control* (Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor) din Atlanta, Georgia. Din 2012, de când s-a făcut revizuirea acestui material de studiu, peste șaiszeci de milioane de bebeluși nevinovați și-au pierdut viața.

Cifra de șaiszeci de milioane reprezintă doar numărul bebelușilor avortați, dar această cifră nu ia în calcul viața a milioane de persoane care continuă să trăiască repercusiunile păcatului lor. La aceste persoane se face referire în mod obișnuit ca „A doua victimă a avortului” sau „Rănitul ambulant”. Credem că există un singur răspuns pentru persoanele acestea. Răspunsul se găsește la Isus Cristos.

În cartea profetului Isaia, Duhul lui Dumnezeu Se pronunță în vederea ridicării și încurajării celor aflați în suferință profundă. Scriptura spune:

*Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
Căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și
prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi
de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor
întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de
bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți
„terebinți ai neprihănirii,” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui”. „Ei
vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi
cetăți pustiite rămase pustii din neam în neam.”*

ISAIA 61:1-4

Pasajul din Scriptură citat mai sus este realmente o declarație de misiune pentru *Healing Hearts Ministries*. Multe dintre noi am căutat adesea soluții în multe părți pentru durerea și suferința noastră, dar în mod inevitabil am descoperit că în afară de Isus Cristos și Cuvântul lui Dumnezeu nu există vindecare sau pace. Din acest motiv Dumnezeu ne-a chemat să „aducem vestea bună celor suferinzi...

VINDECAREA CELOR CU INIMA FRÂNTĂ

și vindecare celor cu inimile zdrobite“. Dorința noastră este să îți *„îndreptăm privirea spre Domnul Isus Cristos, să-I privești fața minunată și atunci lucrurile acestui pământ vor deveni cât se poate de neînsemnate în lumina harului și gloriei Sale.“*¹

Fie ca Dumnezeu să te vindece și să te binecuvânteze în umblarea cu El pe acest drum al vieții.

1 „Turn Your Eyes Upon Jesus“, Helen H Lemmel, © 1922

INTRODUCERE

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.

ISAIA 41:10

Niciun cuvânt nu poate exprima îndeajuns suferința teribilă pe care o provoacă avortul, dar în continuare ne vom referi la aceasta numind-o traumă post-avort. Printre sentimentele ce însoțesc cel mai adesea trauma post-avort se include vinovăție, mâhnire, mânie și regret. Aceste sentimente se manifestă frecvent prin comportamente antisociale, autodistructive și deviante. Multe femei care suferă o traumă post-avort trec prin diferite grade de depresie, coșmaruri și amintiri legate de evenimentul respectiv.

Un alt aspect legat de trauma post-avort este că nu întotdeauna se manifestă imediat. Întrucât modul de abordare și manifestare al femeilor care au făcut avort este diferit de la caz la caz, trauma post-avort se aseamănă cu o bombă cu ceas care se declanșează la un moment dat în viața femeii. Se poate declanșa oricând și oriunde ... și nu cunoaște limite.

Multe femei care susțin că nu au deloc regrete ajung să-și dea ulterior seama că s-au exprimat prematur. Cuvintele lui Amy exprimă atât de bine schimbarea ce a survenit până la urmă în inima ei.

În primii șase ani după avort aș fi putut să iau o pancartă pro-alegere și să mășăluiesc cu ea, asta dacă aș fi fost o persoană publică și mai volubilă ... dar am ajuns ulterior să fiu conștientă de efectele „procedurii” de avort asupra ambelor persoane. Am văzut studiile despre dezvoltarea fătului și m-am trezit la realitate. La început am fost furioasă pentru că nu mi s-a spus; nu puteam înțelege de ce a trebuit să solicit să fiu informată ... De aceea acum, șapte ani mai târziu ... știu că viața mea va merge mai departe, dar cum voi putea să uit vreodată că mi-am ucis propriul copil în mod egoist.

Când această bombă emoțională se declanșează, ea poate fi o experiență rece, înspăimântătoare și aducătoare de singurătate. Pentru multe femei durerea și suferința sunt însoțite de o nevoie incredibilă de a vorbi despre sentimentele lor și de a-și împărtăși povestea de viață, traumele și regretele. La momentul acesta multe dintre ele recunosc că au nevoie de sprijin și caută pe cineva în care să aibă încredere ... un

VINDECAREA CELOR CU INIMA FRÂNTĂ

prieten adevărat, consilier sau o persoană cu experiență asemănătoare. Altele suferă în tăcere, se tem să mărturisească cuiva că au făcut avort de teamă să nu fie judecate, marginalizate sau respinse.

Acesta este și motivul pentru care s-a înființat **Healing Hearts Ministries**. Misiunea este coordonată de persoane care înțeleg din experiența proprie suferința profundă survenită în urma avortului. Noi toate am avut inimile zdrobite din cauza avortului și știm ce înseamnă chinul lăuntric cumplit. Știm cum e să te lupți din greu să nu te mai gândești la acel lucru. Știm ce înseamnă să te simți singură. Dar mai presus de toate, știm că avortul este mult mai mult decât o problemă emoțională ... este una spirituală.

Am ajuns să realizăm că avortul este păcat și trebuie să fie tratat la Crucea lui Cristos. Măsurile umane pot oferi ajutor în mod temporar, însă ele nu pot rezolva problema păcatului. Pentru eliberarea de păcat e nevoie de mărturisire și pocăință, iar principiile iertării trebuie puse în practică. Pacea și vindecarea sunt posibile după un avort, dar ele vin doar de la Isus Cristos.

Noi, organizația **Healing Hearts**, am fost eliberate de păcatul avortului printr-o relație personală cu Isus Cristos. Acum dorim să ajungem cu dragostea Lui la toate acele femei care au nevoie de ajutor. Vindecarea aceasta poate fi accesibilă oricui.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!

2 CORINTENI 1:3-4

Întrucât cunoaștem în mod subiectiv chinul și suferința pe care le provoacă avortul, noi luăm foarte în serios această lucrare. Suntem dedicate în a te ajuta, dar e nevoie ca și tu să fii perseverentă în a realiza partea ce-ți revine în studiul de față și să îți însușești anumite rânduieli.

ATENȚIONARE

Se întâmplă adesea ca femeile să participe la un grup de sprijin **Healing Hearts**, dar în același timp să fie implicate și în alte grupuri de sprijin și/sau consiliere. Dacă participi și la alte ședințe de consiliere și/sau grupuri de sprijin îți sugerăm să te rogi și să decizi să renunți să le mai frecventezi în timp ce participi la grupul **Healing Hearts**. În cadrul acestui grup îți vor fi date multe teme de casă și, dacă e necesar, vei avea parte de consiliere individuală. Ca să poți căpăta vindecare e nevoie să aloci timpul convenit pentru parcurgerea studiului. Efectuarea temelor în grabă nu va aduce rezultate bune. De asemenea, considerăm că prea multe informații pot duce la o suprasolicitare. Dacă nu crezi că poți renunța la alte mijloace de sprijin, atunci probabil că nu e momentul potrivit pentru tine să parcurgi studiul în grupul de suport de la **Healing Hearts**. Dacă ai întrebări, te încurajăm să vorbești cu liderul grupului tău de sprijin.

Dacă te afli sub supravegherea unui medic sau dacă urmezi un tratament medicamentos, este foarte important să mergi în mod regulat la consult și să-l informezi pe medicul tău cu privire la implicarea ta în grupul de la **Healing Hearts**. Dacă medicul va vrea să discute cu liderul tău de grup, te încurajăm să ai toată libertatea să-i dai medicului numărul de telefon al liderului și de asemenea să-ți informezi liderul de grup că medicul va suna.

REGULILE GRUPULUI

1. Fii punctuală – În fiecare săptămână vei avea o temă de casă pe care să o efectuezi și apoi va fi discutată la grup. În funcție de numărul femeilor din grupul tău, probabil că va fi greu să se parcurgă toată tema de casă în cadrul timpului alocat. Dacă întârzi la întâlnirea de grup, vei răpi timpul cuiva care s-ar putea să dorească cu ardoare să-și împărtășească experiența. Acea persoană ai putea fi chiar tu. Din considerație față de celelalte persoane din grup, te rugăm să fii punctuală.

2. Da al tău să fie da și nu să fie nu – Dacă ai acceptat să fii parte a acestui grup, atunci este corect și onorabil să respecti regulile și să fii dedicată grupului. Este lipsit de onestitate față de

Introducere

celelalte femei din cadrul grupului să îți exprimi acordul față de lucruri pe care nu plănuiești să le întreprinzi.

3. Fii perseverentă – Temele de casă sunt date cu scopul de-a te ajuta să te concentrezi asupra experienței tale de avort și să clădești o punte peste orice prăpastie ar putea exista între tine și Dumnezeu. Credem că în intimitatea propriei tale case, multe lucruri pot fi duse la îndeplinire, dacă ești perseverentă în realizarea sarcinilor primite ca temă. Nu încerca să-ți faci toată tema dintr-odată. Parcurge în fiecare zi câte-o etapă, astfel încât să ai suficient timp să te rogi și să reflectezi la temele tale. Întrucât fiecare capitol se clădește pe precedentul, este important să nu lipsești de la întâlnirile de grup și să-ți faci temele de casă. Dacă nu ești perseverentă în a participa la grup și în a-ți face temele de casă, vindecarea ta va fi împiedicată.

Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.

COLOSENI 3:17

AVERTISMENT – Dacă o persoană nu se prezintă la două întâlniri de studiu ale grupului, e posibil să fie rugată să reînceapă cursul într-un nou grup. Două teme de casă neefectuate reprezintă o pierdere la fel de mare ca absența de la două ore de curs.

4. Caută-L pe Dumnezeu – Roagă-te folosindu-te de cuvintele din Psalmul 139:23-24 pentru a dobândi îndrumare în acele domenii din viața ta care necesită vindecare. Când te pleci înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, trebuie să vii cu o atitudine de smerenie și cu o inimă sinceră. Rugăciunea și timpul de meditație petrecut cu Dumnezeu reprezintă o parte esențială a procesului tău de vindecare.

Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!

PSALMUL 139:23-24

5. Fii politicoasă – De multe ori în cadrul unui grup s-ar putea să devii extrem de entuziasmată în legătură cu ceva ce dorești să împărtășești, fapt ce ar putea cauza întreruperea altor persoane. Te rugăm să fii politicoasă și să aștepti până când persoana care vorbește a terminat. Amintește-ți să acorzi altora același respect pe care tu ai dori să ți-l ofere la rândul lor. De asemenea, te vom ruga să închizi telefonul mobil în timpul studiului, pentru ca persoana care își împărtășește experiențele să nu fie întreruptă.

Cine răspunde fără să fi ascultat, face o prostie și își trage rușinea.

PROVERBE 18:13

6. Spune adevărul în dragoste – Ca participantă în cadrul grupului îți este limitată oferirea de sfaturi. Când noi corectăm pe altcineva, căutăm întotdeauna s-o facem în dragoste și doar pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu ai un verset sau pasaj biblic care să valideze ceea ce dorești să spui ca răspuns la comentariile sau sentimentele cuiva, atunci am aprecia dacă ai păstra tăcerea.

Cine spune adevărul face o mărturisire dreaptă, dar martorul mincinos vorbește înșelăciune. Cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare.

PROVERBE 12:17-18

7. Păstrează confidențialitatea – Este foarte important să-ți amintești că ceea ce se împărtășește în grupul tău trebuie să rămână în grup. Pentru multe femei care au făcut avort este destul de greu să facă pasul de a căuta ajutor, prin urmare dorim să le asigurăm pe toate participantele de la curs că intimitatea le va fi respectată. Te rugăm să nu discuți despre nimeni din grupul tău în afara grupului, decât cu permisiunea lor.

Cine umblă cu bârfele dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s-a încredințat.

PROVERBE 11:13

VINDECAREA CELOR CU INIMA FRÂNTĂ
SCOPURILE UNUI GRUP CREȘTIN DE SPRIJIN

După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ațâță mânia altui om.

PROVERBE 27:17

Citește următoarele pasaje biblice la întâlnirea de grup:

1. Romani 15:4 – Ca să fii încurajată și să ai speranță
2. 1 Corinteni 2:4-5 – Ca să ai credință în Dumnezeu, nu în oameni
3. 1 Ioan 1:9 – Ca să îți mărturisești păcatele
4. Faptele apostolilor 3:18-19; 17:30-31 – Ca să te pocăiești și să fii iertată de păcat
5. Ioan 20:31 – Ca să crezi
6. Evrei 6:1-3 – Ca să devii matură în Cristos

RECUNOAȘTEREA SIMPTOMELOR

Femeile care au avut avorturi provin din toate mediile sociale de viață și circumstanțe. Ele pot să fie căsătorite, divorțate, singure sau separate de soții lor. De asemenea, circumstanțele lor de viață variază. Unele au fost active sexual, pentru altele a fost prima dată când au avut o relație sexuală, unele au fost abuzate sexual sau violate, iar altele au avortat din motive medicale. Indiferent care a fost trecutul sau motivația lor, amintirile sunt greu de șters și durerea din inimile lor poate fi uneori copleșitoare.

Noi toate am crezut că putem uita. Din nefericire, timpul nu vindecă toate rănilor. Pentru multe dintre noi timpul reprezintă un dușman, pentru că odată cu trecerea lunilor și chiar a anilor începem să nutrim sentimente și gânduri cărora efectiv nu știm cum să le facem față.

În general, femeile acestea au nevoie de foarte mult curaj ca să ajungă la acest moment în care să accepte să fie parte a unui grup de sprijin și să caute vindecare pentru suferința lor. Deși e posibil să fie un pas foarte greu și pentru tine, e cel pe care nu-l vei regreta niciodată.

Păcatul se poate manifesta în multe moduri. Mai jos este prezentată o listă de simptome care sunt frecvent întâlnite în cazul păcatului avortului.

Te rugăm să bifezi în dreptul celor pe care tu însuți le-ai trăit.

Reacții emoționale:

☐ Anxietate/panică	☐ Senzația că parcă înnebunești
☐ Simțământ de amorțeală	☐ Incapacitatea de intimitate emoțională
☐ Depresie	☐ Teamă că vor afla alte persoane
☐ Măhnire/Pierdere	☐ Teamă de a nu mai avea copii niciodată
☐ Regret/Tristețe	☐ Teamă de-a avea un copil cu probleme
☐ Deznădejde	☐ Teamă de abuz a copiilor tăi
☐ Neajutorare	☐ Frica de pedeapsa lui Dumnezeu
☐ Vinovăție	☐ Neîncredere în oameni
☐ Mânie /Furie	☐ Neîncredere în medici
☐ Ură de sine	☐ Incapacitatea de a lua decizii corecte
☐ Amărăciune	☐ Reacții fizice când este menționat avortul
☐ Sentiment de disconfort în prezența bebelușilor / a copiilor /a femeilor însărcinate	precum: corpul îți este tensionat, dureri de stomac, de inimă sau de cap
☐ Teamă de a pierde copiii pe care-i ai	☐ Depresie post-partum sau anxietate după nașterea unui alt copil
☐ Sentiment de izolare/alienare	

Introducere

Reacții comportamente:

☐ Plâns frecvent	☐ Gânduri/acțiuni suicidale
☐ Coșmaruri	☐ Abuz de droguri & alcool
☐ Insomnie (incapacitate de a dormi)	☐ Promiscuitate
☐ Halucinații	☐ Inhibiție sexuală
☐ Abuzarea sau neglijarea copilului	☐ Anorexie (auto-înfometare)
☐ Incapacitatea de-a te atașa de copiii tăi	☐ Bulimie
☐ Părinte hiperprotector	☐ Creștere excesivă în greutate
☐ Gânduri obsesive legate de copilul avortat	

Manifestări fizice:

☐ Avorturi spontane	☐ Endometrioza
☐ Nașterea unui copil mort	☐ Durere cervicală
☐ Infertilitate	☐ Rană uterină
☐ Menstruație neregulată	☐ Infecție
☐ Boală inflamatorie pelvină	☐ Probleme la colon
☐ Naștere lungă și dificilă	☐ Cancer mamar
☐ Sterilitate	

POVESTEA VIETII MELE

De când m-am născut am fost aruncată încoace și încolo între două case. În casa părinților mei biologici domnea mânia și haosul, iar în casa unchiului și a mătușii mele domnea pacea și dragostea necondiționată. Am fost iubită în mod diferit în fiecare casă și am avut parte de reguli și restricții diferite. Nu știam prea multe despre modul în care aveau să-mi influențeze aceste diferențe viața mea de adult și alegerile pe care le-am făcut într-o zi. Deși nu proveneam dintr-o familie cu părinți divorțați, viața mea n-a fost cu mult diferită de a celor care au avut parte de un asemenea mediu familial.

VIATA ÎN FAMILIE

Sunt al șasea copil din cei șapte ai părinților mei. Cel mai apropiat de mine este cu unsprezece ani și jumătate mai mare decât mine, iar sora mea cea mai mare este cu douăzeci de ani mai mare decât mine. Timp de douăzeci de ani mama a născut și a avut grijă de o casă plină de copii. Ca să fiu cât se poate de sinceră, nu-i de mirare că mama mea a lăsat-o pe mătușa mea, care nu avea copii, s-o ajute să mă crească.

Părinții mei s-au certat mereu unul cu altul. Mama considera că tata nu a făcut nimic bun în viața lui. Câteodată el bea mult și o trata pe mama într-un mod nepotrivit. Dar nu sunt sigură că părerea ei ar fi cu mult diferită nici în alte condiții, fiindcă indiferent de cum era tratată, ea nu era niciodată fericită. Când eram cu părinții mei, cearta și încăierarea deveneau uneori insuportabile. Eram permanent în alertă și umblam parcă pe coji de ouă, de teamă să nu supăr pe cineva sau să fac ceva greșit și să provoc o altă controversă. Simțeam mereu că trebuie să intervin cumva pentru a face pace. Erau momente când mama, supărată pe tata, își vărsa mânia pe noi, copiii. Eram pedepsiți și abuzați fizic. Tatăl meu nu m-a privit niciodată ca pe fiica lui. M-a tratat ca pe un copil proscris. Nu am simțit atâta respingere din partea cuiva cum am simțit din partea lui. Îmi amintesc că într-o zi, după nașterea fratelui meu mai mic, tatăl meu îl ținea în brațe și eu am încercat să mă urc pe genunchii lui ca să-l pot vedea pe noul bebeluș, iar el m-a împins pe podea. Îmi amintesc de multe dăți când veneam acasă de la un eveniment sportiv și el mă acuza că sunt obraznică și că nu sunt bună de nimic și o dată chiar m-a făcut târfă. La momentul acela în viața mea nici nu-mi trecuse măcar prin minte să mă implic sexual în vreo relație,

iar mătușa și unchiul meu mă învățaseră că relațiile sexuale trebuie să fie păstrate pentru căsătorie. Acele acuzații au provocat răni adânci în inima mea.

Nu i-am auzit nici măcar o dată pe mama și pe tata să-și spună unul altuia că se iubeau, și când mama mi-a spus pentru prima dată că mă iubește, aveam deja peste douăzeci de ani. Fiindcă am petrecut mult timp cu unchiul și mătușa mea, simțeam că ei ar fi familia mea biologică. M-am simțit mereu ca un intrus, și nu mi s-a permis niciodată să mă consider acasă atunci când eram cu ei. Chiar dacă îi iubeam pe mătușa și pe unchiul meu mai mult decât însăși viața, totuși nu le aparțineam. Câteodată eram atât de confuză și tulburată. La un moment dat în viața mea am fost plină de amărăciune și am simțit multă respingere și durere în ce privește modul în care am fost crescută. Dar acum, privind în urmă, sunt recunoscătoare că Dumnezeu mi-a îngădui să trăiesc o vreme într-o altă casă unde era pace și dragoste. Lucrurile pe care le-am învățat acolo m-au ajutat să răzlesc în vremurile grele.

Anii mei de adolescență au fost instabili, totuși m-am hotărât să fac ceva din viața mea. Am avut visuri despre cum avea să fie viața mea. Eram hotărâtă că nu voi trăi ca părinții mei și dacă va fi să am copii, niciodată nu-i voi trata în modul în care am fost tratată eu. Aveam să reușesc și să fac alegeri bune – așa am crezut. Visul meu a fost mereu să am o casă cu un gard alb de țărâș, un soț care să mă iubească, mulți copii și, într-o zi, când toți copiii aveau să fie mari, să pot urma o facultate și să obțin o diplomă de specializare în drept. Acest lucru poate părea absurd, dar unchiul și mătușa mea mi-au spus mereu să am aspirații înalte pe care să încerc să le realizez.

CAVALERUL MEU ÎN ARMURĂ LIPSITĂ DE STRĂLUCIRE

Cu toate că am avut câțiva prieteni în liceu, am întâlnit pe cineva după finalul clasei a unsprezecea despre care eram convinsă că este „alesul”. El era cu câțiva ani mai mare, provenea dintr-un mediu familial asemănător, decisese că o să-și clădească o viață bună și era pe drumul realizării unei cariere promițătoare. Ne-am întâlnit în vara dinaintea ultimului meu an de liceu și ne-am logodit în luna decembrie. Plănuisem nunta în aprilie, și eu trăiam senzația că găsisem fericirea la care mereu visasem.

Deși eram o adolescentă cu un spirit liber, m-am bizuit mereu pe principiile morale învățate de unchiul și mătușa mea. Ei m-au învățat că relațiile sexuale înainte de căsătorie sunt nepermise, și că ar trebui să aștept să apară acea persoană specială cu care să-mi petrec restul vieții mele în căsătorie. Ei aveau o căsnicie atât de specială, și eu îmi doream să fiu ca ei, astfel că m-am hotărât să păstrez standardul deprins de la ei. După ce l-am întâlnit pe „Scott” m-am simțit în siguranță și scăpată de familia din care proveneam, fiindcă din momentul în care am fost de acord să mă căsătoresc cu el, nu a existat nicio îndoială în mintea mea că mariajul nostru va dura „până ce moartea ne va despărți”.

La scurt timp după logodna noastră, mi-am compromis propriile standarde și după prima noastră relație sexuală eu am rămas însărcinată. Au început stările de greață dimineța, dar am crezut că contactasem o gripă, motiv pentru care am presupus că ciclul îmi întârzie. Nu mi-am urmărit niciodată ciclul, pentru că nu fusesem activă din punct de vedere sexual, așa că în unele privințe nu mi-am dat seama de ceea ce se întâmpla. Când mi-am dat seama că ciclul nu-mi vine nici în următoarea lună, m-am înspăimântat și am mers la clinica locală de planificare familială pentru un test de sarcină. Testul a fost pozitiv.

Scott era plecat din oraș atunci când am primit vestea. Am fost entuziasmată și speriată de moarte în egală măsură. Doream să am un copil cu el, să ne căsătorim și să trăim împreună pentru tot restul vieții noastre, dar nu în această ordine. Nunta noastră fusese stabilită în aprilie, iar eu am aflat că sunt însărcinată în februarie. N-am vrut niciodată să fiu forțată să mă căsătoresc, fiindcă atunci toți aveau să afle că mi-am compromis standardele. Asta însemna că mă îndreptam în sens opus de tot ce am crezut. Nu doream să-i rănesc pe mătușa și pe unchiul meu care m-au învățat să deosebesc binele de rău. Mă temeam să-i spun mamei mele și nici nu voiam să mă gândesc la ce mi-ar face tatăl meu dacă ar afla. Și apoi era Scott. Ce avea să spună el când va afla? A fost o perioadă așa de tulburată!

De îndată ce Scott s-a întors, a venit să mă vadă. Când i-am dat vestea, a fost puțin șocat la început, dar apoi el a părut să fie entuziasmat. „Hai să ne căsătorim astăzi”, a spus el. Mă simțeam de parcă viața mea scăpa de sub control. I-am spus că poate ar trebui s-o luăm mai ușor și să ne acordăm ceva timp, înainte să facem ceva în pripă. În inima mea doream să fiu sigură că el voia să se căsătorească cu mine fiindcă mă iubea, și nu datorită copilului.

Câteva zile mai târziu când ne-am revăzut, el s-a purtat distant și ciudat. Mi-a spus că vorbise cu mama și bunica lui și că s-a gândit că ar trebui să fac avort. Am fost șocată. Dacă cineva m-ar fi înjunghiat

cu un cuțit în piept, nu cred că aș fi avut o durere mai cumplită decât cea provocată de propunerea lui. Am început să plâng și ne-am certat. El a insistat că nu se răzgândise în privința faptului de a se căsători cu mine. Era doar copleșit de slujba lui, de a ajunge soț și acum, pe deasupra tuturor acestor lucruri, avea să fie dintr-odată și tată. Pur și simplu nu credea că eram pregătiți pentru asemenea angajamente. Nu m-am simțit niciodată mai pierdută și singură în viața mea. Parcă atârnam de un fir de ață prins de o clădire înaltă și singurul lucru care-mi va opri căderea era pavajul dur și rece de jos. Îi trădasem pe oamenii care m-au învățat ce-i bine și rău; părinții mei aveau ei înșiși nenumărate probleme și mă temeam de ceea ce mi-ar face dacă ar afla. Acum, bărbatul care îmi spusese că mă iubește și că vrea să-și petreacă restul vieții cu mine respingea copilul pe care l-am creat împreună din dragostea noastră. Nu întrezăream nicio direcție spre care să mă îndrept.

Timp de mai multe zile după aceea, el a ignorat toate apelurile mele telefonice. Plângeam până când adormeam, căutând ceva, orice, care ar avea sens în această încurcătură. Când în cele din urmă am reușit să vorbesc cu el, tot ce a avut să-mi spună a fost: „Ei bine, te-ai hotărât să faci avort?” N-am putut face altceva decât să plâng. Am căutat să evit luarea unei asemenea decizii, dar nu reușeam să găsesc nicio soluție. M-am frământat toată noaptea, dorind cu disperare să vorbesc cu cineva, însă nu am găsit pe nimeni. Am decis că nu vreau să fiu pusă în situația să aleg între bărbatul pe care-l iubeam și copilul pe care-l purtam în pânțe, așa că m-am hotărât să-mi iau viața.

Am găsit un flacon de medicamente pe care mama mea îl avea în dulapul de medicamente și am început să le iau una după alta. Când le-am terminat, m-am întins pe canapea cu speranța că nu mă voi mai trezi ca să fiu nevoită să fac față acestei situații încă o zi. Însă, câteva minute mai târziu, mi-a fost cumplit de rău și mi-am petrecut cea mai mare parte din noapte la baie vomitând.

Dimineața următoare m-am simțit epuizată și înfrântă, și mi-am dat seama că nu sunt în stare nici măcar să mă sinucid, așa că am considerat de bine să urmez ceea ce părea a fi calea ușoară și să fac avortul. Clinica locală de planificare familială a făcut toate aranjamentele; eu trebuia doar mă duc cu banii, și mica mea greșală avea să dispară complet. Toți mi-au promis un viitor luminos și un drum pe roze, deși eu nu le întrezăream pe niciunul, dar am încercat să rămân pozitivă și să cred ce mi se spunea. Nu sunt pagini suficiente în cartea aceasta ca să relatez tot ce am trăit în acea perioadă din viața mea, dar pot spune cu sinceritate că a fost un moment crucial în viața mea, și schimbarea n-a fost înspre bine.

După ce am făcut avortul, eu și Scott ne-am despărțit. Nu puteam să mai suport să fiu lângă el. Am încercat să-mi continui viața, dar am făcut alegeri greșite una după alta. Fiecare bărbat cu care m-am întâlnit pe parcursul acelei perioade din viața mea m-a folosit și a abuzat de mine. Încă mă țineam strâns de acel vis, dar n-am putut niciodată să-l ating. Am încercat să mă întorc la standardele mele morale, dar odată ce am depășit limita, nu a mai fost cale de întoarcere.

CĂLĂTORIA MEA PE VERSANTUL LUNECOS

Ani la rând am băut și m-am ținut de petreceri, fără să mă preocupe facultatea, așa cum am plănuit. Am început să mănânc haotic și am luat mult în greutate. La un moment dat am început să mă întâlnesc cu un bărbat pe care l-am cunoscut la o petrecere. Ne-am petrecut majoritatea timpului la petreceri și în baruri, și după doi ani m-a cerut în căsătorie. Doream cu disperare să fiu căsătorită și să am copii, așa că am profitat de șansă, fără să mai stau pe gânduri. Înainte să-mi dau seama, am devenit o femeie măritată cu o viață mizerabilă. Soțul meu era mereu plecat în delegații și venea acasă doar la sfârșit de săptămână. Mă rănea profund cu vorbele lui grele. Când era acasă, ne petreceam timpul prin baruri, bând cu prietenii noștri și jucând biliard. El nu era niciodată cu adevărat treaz, iar căsnicia noastră o reflecta pe cea a părinților mei. La petreceri eu beam până când îmi pierdeam cunoștința și mă trezeam în ziua următoare fără să-mi amintesc ceva. Într-o seară eram atât de supărată și furioasă, încât am băut o sticlă întreagă de whisky. Am leșinat și nu-mi mai amintesc altceva. Mi-am dat seama că viața mea o luase razna.

Auzisem zvonuri că soțul meu se vedea cu alte femei în timp ce călătorea, dar am ales să nu le dau ascultare. Nu doream să mă confrunt cu realitatea în niciun domeniu al vieții mele. El nu știa despre avortul meu, fiindcă l-am păstrat secret față de toți. Relațiile noastre intime erau problematice, și cu fiecare lună care trecea fără să rămân însărcinată situația devenea tot mai complicată. Dădeam vina pe el, deși în adâncul minții mele mă temeam că avortul îmi pricinuisese rana trupească. Refuzam să nutresc acel gând, așa că am păstrat secretul adânc îngropat.

După doi ani de căsătorie, am avut certitudinea că el avea relații intime cu alte femei. Într-o vineri seara am ajuns acasă și l-am găsit pe soțul meu în sufragerie, leșinat pe canapea și cu o ladă de bere (pe jumătate goală) lângă el. În timp ce-l priveam pe el, mi-a trecut pe dinaintea ochilor toată viața mea. Am înțeles că trebuie să fug de-acolo până mai pot. În caz contrar, aveam să fiu condamnată să trăiesc tot restul vieții mele în același coșmar de care am avut parte în copilărie. Am luat o pungă de hârtie, m-am dus în dormitor și am îndesat lucrurile necesare pentru un sfârșit de săptămână. I-am scris un bilet de rămas-bun în care-i spuneam soțului meu: „Îmi pasă prea mult de tine ca să mai continuăm să ne rănim unul pe altul. O să-ți trimit actele de divorț. Lasă-mă să plec, te rog.“ Apoi m-am suit în mașină și am plecat.

El a încercat să mă convingă să mă întorc, dar am rămas fermă pe poziție. Eram hotărâtă să nu-mi trăiesc viața în acel mod și eram convinsă că el nu se va schimba niciodată. Deși eu am intentat divorțul, experiența a fost extrem de dureroasă. Partea cea mai grea a fost înfruntarea realității și recunoașterea suferinței și necazurilor pe care ni le-am provocat reciproc de-a lungul acelor ani. Am fost nevoită să recunosc că soțul meu era interesat sexual de alte femei, iar eu eram doar cineva care să-i spele hainele când venea acasă. Am fost obligată să accept realitatea că indiferent cât de mult am încercat, eu încă nu aveam copii și nu încetam să mă gândesc la copilul pe care-l pierdusem. A trebuit să recunosc că luasem încă o altă decizie greșită și mă cufundasem de tot în mocirla vieții.

Chiar înainte de încheierea divorțului, am ajuns să am relații sexuale cu un iubit din copilărie, care la vremea respectivă numai ce se despărțise și el de soția lui. Apucasem pe o pantă extrem de abruptă și distructivă. Câteva luni mai târziu, am aflat că noua prietenă a soțului meu era însărcinată și că urmau să se căsătorească. Uneori m-am întrebat dacă decizia mea de a divorța fusese corectă, dar nu mai exista cale de întoarcere acum. Nu eram în stare să-l iert; durerea era mult prea adâncă.

Îmi pusesem în gând să mă pun din nou pe picioare și să-mi îndrept viața, să fac alegeri bune și să-mi împlinesc visele. Numai că, la scurt timp după divorț, m-am întors la petreceri, băutură și jocuri cu prietenii mei, lăsând complet la o parte principiile morale. Am devenit interesată de vrăjitorie și cartomanție. Beam și consumam droguri. Am avut relații nepotrivite una după alta și mi-am făcut chiar un obicei din a mă întâlni cu bărbați căsătoriți. Acest gen de relații nu mă răneau atât de mult, întrucât nu existau niciun fel de angajamente. Devenisem „cealaltă femeie“. Aspectul trist legat de viața mea era că jucam dublu. Eram o persoană când mă aflam în prezența familiei mele și una complet diferită cu prietenii mei.

UN NOU ÎNCEPUT

În timpul unei vizite, sora mea m-a invitat să locuiesc cu ea și cumnatul meu în Seattle. Ea mi-a povestit că simplul fapt că s-a mutat din Vestul mijlociu al Statelor a fost unul din cele mai bune lucruri pe care le făcuseră, pentru că au găsit multe oportunități de dezvoltare. Am ascultat-o, dar nu eram convinsă că sunt în stare de așa ceva. Cum să las în urmă tot ce am cunoscut vreodată pentru ceva atât de incert? La scurt timp după plecarea ei, prietenul meu s-a despărțit de mine. Apoi am ajuns de urgență la spital cu dureri puternice pe care le îndurasem mai multe săptămâni, iar în final apendicele mi s-a perforat. În timp ce am zăcut la spital, am avut foarte mult timp să mă gândesc cât am decăzut și mi-era teamă unde anume aș fi putut sfârși dacă aș fi persistat în starea mea. Oare aș putea să mă mut de partea cealaltă a țării și s-o iau de la început, într-un loc unde nimeni nu mă cunoștea. Aș putea să-mi refac viața și să am un început nou? Dacă exista vreo speranță, eram dispusă s-o apuc. Am sunat-o pe sora mea și în trei săptămâni mă aflam pe drumul spre Seattle în căutarea unei noi vieți.

La o săptămână după ce am ajuns la Seattle, am găsit o slujbă bună și am început să-mi fac noi prieteni. Întrucât locuiam cu sora mea și soțul ei, știam că nu puteam avea același stil de viață ca înainte. Deși aveam douăzeci și patru de ani, mă simțeam la fel ca în copilărie în casa mătușii și a unchiului meu. Aveam alături oameni care mă iubeau și simțeam că am iarăși o familie. Era un loc sigur, un loc care m-a ajutat să mă retrag din lumea pe care o cunoscusem odată și mă ajuta să-mi îndrept viața. Am început să frecventez o biserică luterană și apoi m-am întors la o biserică catolică, fiindcă îmi era mai familiară. Aveam certitudinea unor alegeri potrivite în viața mea și că lucrurile vor fi în cele din urmă diferite. Aveam o slujbă bună, o familie care mă iubea, un loc sigur unde să stau, oameni în care să-mi pun încrederea atunci când mi se iveau probleme și chiar mergeam la biserică.

Am locuit cu sora mea și soțul ei ceva mai mult de un an. Câteodată mi-era dor de casă, dar gândindu-mă la viața mea de dinainte, am decis să privesc doar înainte. De mai bine de un an viața mea decurgea bine, așa că m-am gândit că ar fi momentul să mă mut și să-mi închiriez un apartament. Am găsit un mic

apartament drăguț la doar câteva străzi de unde locuia sora mea. Eram entuziasmată de noua mea viață și îmi recăpătasem speranța.

UN ALT CAVALER

La câteva luni după ce m-am mutat, am întâlnit un bărbat din Kuweit care era student la colegiul local. Era înalt, brunet și frumos. *Mi-am găsit prințul*, mă gândeam eu. Nu fusesem până atunci într-o relație cu cineva care să mă fi tratat cu dragoste, bunătate și respect. Mai mult, mi se părea fascinant că provine dintr-o țară străină. Ne simțeam bine împreună, petrecându-ne cea mai mare parte a timpului vorbind și ajungând să ne cunoaștem unul pe altul. Nu întâlnisem niciodată pe cineva care dorea efectiv să știe totul despre mine. Au fost însă și aspecte ale vieții mele pe care le-am ascuns de el, fiindcă erau prea dureroase, dar în cea mai mare parte viața mea era o carte deschisă. Din nefericire, nu i-am înțeles cultura și faptul că viitorul lui fusese deja stabilit de familia și țara lui. O durere cumplită bătea iarăși la ușa mea, dar nu eram conștientă de ea, încă.

Ne-am întâlnit timp de aproape doi ani înainte ca relația noastră să înceapă să se destrame. El știa că ai lui se așteaptă ca el să se întoarcă acasă, să se căsătorească cu o fată din clasa lui socială, să aibă mulți copii și, ca cel mai mare fiu, va fi pregătit să-și asume responsabilitatea de cap al familiei sale. Acest viitor nu includea pe cineva ca mine. Despărțirile și împăcărilor noastre au fost atât de multe încât eram sfâșiată emoțional. Într-o vară, el s-a dus acasă, crezând că distanța va rupe relația noastră. Însă a făcut-o mai puternică. Am început să am iarăși gânduri suicidale, întrebându-mă dacă voi ajunge vreodată să fiu fericită în viață. Ceea ce căutasem toată viața se afla atât de aproape de mine, dar îmi aluneca ușor printre degete și nu puteam face nimic ca să mă țin strâns de el.

Câtă vreme a fost el plecat, eu am ajuns să mă implic în activități oculte și new age. M-am alăturat unui grup adept al regresiei într-o viață trecută și am devenit interesată de fenomenele oculte, ghicire și preziceri de tot felul. E de prisos să mai spun că distrugerea mea era pe repede înainte.

În această perioadă am primit vestea că unchiul meu fusese depistat cu cancer la stomac. Vestea m-a devastat complet, dar am avut încredere că se va vindeca și că totul va fi bine. Boala se manifesta la intervale neregulate, însă trupul lui răspundea la tratamente. Cât de naivi suntem noi să credem că cei dragi vor fi mereu cu noi, și nu ne imaginăm viața fără ei. Unchiul meu a fost singurul bărbat care m-a iubit necondiționat, care a fost mereu alături de mine când am avut nevoie, care ar fi fost gata să poarte lumea pe umerii săi pentru mine și care n-a abuzat niciodată de mine. Îl socoteam ca pe Dumnezeu. Știam că aveam să fiu mereu fetița lui și că mă va proteja de lume și de toate chinurile ei.

Din nefericire, atunci când el a avut cel mai mult nevoie de mine, eu eram atât de preocupată de mine însămi. Nu i-am fost alături nici lui, nici mătușii mele. Devenisem egoistă și renunșasem la toate valorile deprinse de la ei. Nu voiam să știe ei cine eram eu în realitate. Ei știau despre prietenul meu, și l-au tratat mereu cu bunătate și dragoste, dar eu știam că în inima lor puneau la îndoială direcția în care se îndrepta viața mea. Chiar dacă încercam să ascund cine eram cu adevărat, ei puteau să vadă dincolo de masca pe care o purtam.

TUMULTUL VIEȚII...O CĂLĂTORIE SPIRITUALĂ

În această perioadă din viața mea am întâlnit-o la locul de muncă pe Peggy. Ea era diferită, genul de persoană lângă care îmi plăcea să mă aflu. Nu aveam mulți prieteni, însă dintr-un motiv oarecare, noi părea că ne potrivim. Părinții ei au locuit odată în statul în care eu am crescut și mai erau alte câteva asemănări în trecutul nostru care ne ofereau un teren comun ca să începem o prietenie. Aveam nevoie de un prieten adevărat, deși ea avea convingeri religioase foarte puternice și mie mi se părea că ea nu avusese niciodată parte de dificultăți în toată viața ei. Mă gândeam că nu vom fi niciodată de acord în privința lucrurilor spirituale, și totuși exista ceva care mă atrăgea la ea.

Ea avea ochii mari, foarte strălucitori și un râs molipsitor. Când eram împreună, ea mă făcea mereu să râd, ceea ce nu se întâmpla prea des în acele zile. Era veselă, destinsă, caldă, iubitoare și atât de prietenoasă. Cum ar putea cineva să n-o dorească ca prietenă? Mă gândeam uneori: *Dacă nu ar fi atât de religioasă, ar fi perfectă.*

Când Peggy îmi vorbea despre Isus Cristos, îmi arăta întotdeauna și referința biblică. Eram impresionată, fiindcă deși mă consideram creștină, eu nu credeam că există ceva supranatural în legătură cu Biblia. Însă niciodată nu lăsa să se înțeleagă că învățăturile ei ar fi păreri personale, ci sublinia mereu: „Asta-i ceea ce are de spus Dumnezeu!“ Și deschidea imediat Biblia ca să-mi arate. Interesant, în egală măsură, mi s-a părut studiul ei biblic din cartea Apocalipsa, care era întru totul despre profeția Bibliei cu privire la vremurile sfârșitului. Eram interesată de orice avea o natură profetică, așa că asta mi-a captat atenția.

Ea a vorbit despre cum sute de profeții care au fost făcute cu mii de ani în urmă se împliniseră toate. Acesta este adevăratul test al oricărei profeții: acuratețe de sută la sută. Un lucru uimitor pentru mine, deoarece prezicătorii pe care-i cunoșteam eu aveau reușite sporadice în cel mai bun caz. Cum putea cineva să fie atât de precis? Devenisem atât de interesată de împlinirile profetice ale Bibliei încât ocazional doream să luăm masa de prânz împreună doar ca să vorbim mai mult despre ele. La un moment dat am avut senzația că ne-am conectat la un nivel spiritual! Din când în când, după ce stăteam de vorbă, citeam câteva din cărțile din Biblie pe care ea le menționase.

Erau unele lucruri înspăimântătoare acolo! Se vorbea despre plăgi, dezastre și avertizări din partea lui Dumnezeu. Devenise surprinzător de interesant pentru mine. Ba chiar am început să înțeleg ce spunea cartea aceasta. Nu-mi dădea pace.

În vara în care m-am despărțit de prietenul meu, am început să pun totul la îndoială în viața mea. Adevărul era că obosisem să încerc să-mi trăiesc visul și doream doar să se sfârșească totul. Dacă nu puteam să fiu împreună cu cavalerul meu în armură strălucitoare și nu puteam avea viața pe care mi-am dorit-o atâta, atunci care era rostul vieții mele? Am început din nou să beau mult, frecventam baruri și am lipsit mult de la lucru. A fost o minune că nu mi-am pierdut și slujba. Mai mergeam cu Peggy și cu prietenii ei la biserică, dar nu mă potriveam deloc în acel context. Ei păreau atât de buni, iar eu atât de rea, încât mă simțeam mai rău când eram cu ei. Mă cufundam încet în groapa care-mi era atât de cunoscută. Indiferent cât încercam să mă salvez, efectiv nu reușeam.

Un detaliu important în legătură cu prietenia mea cu Peggy a fost acela că ea nu a aprobat și nu a acceptat niciodată că stilul meu de viață era bun. De fapt, mereu mi-a spus că mă iubea, dar ținea să-mi menționeze că viața mea nu-I era plăcută lui Dumnezeu. M-a provocat în mod continuu să mă abțin de la relații sexuale până la căsătorie, un principiu pe care și eu îl avusesem cu atât de mulți ani în urmă, dar de care nu m-am ținut. Ea mă asculta cu dragoste și bunătate, arătându-mi mereu alegerile greșite pe care le făceam. Sfârșeam întotdeauna vorbind despre Domnul Isus Cristos. Eu credeam în Isus Cristos și, dacă eram întrebată, spuneam că eram creștină. De fapt, atunci când ne-am întâlnit prima dată și Peggy m-a întrebat dacă sunt creștină, eu i-am spus că da. Curând însă ea și-a dat seama că eu nu aveam nicio idee despre ce vorbeam.

Într-o zi, în timpul pauzei de masă, Peggy m-a confruntat cu vehemență. Mi-a spus foarte clar că viața mea nu era plăcută lui Dumnezeu, dar că Dumnezeu mă iubea atât de mult, încât a murit pe o cruce ca să plătească pedeapsa pentru *toate* păcatele mele. În ziua aceea, Dumnezeul cel Atotputernic a știut că eu aveam nevoie de o ancoră de salvare. Acele cuvinte au fost ancora de salvare aruncată spre mine în mijlocul unei mări involburate, întrucât eu eram pe punctul de a mă cufunda pentru ultima dată. Cum putea cineva să mă iubească atât de mult când eu eram atât de antipatică? Cum era posibil ca cineva să-mi ierte toate păcatele mele care erau atât de multe? Mă înecam în ele.

Practicile mele oculte m-au învățat meditația, astfel că în fiecare noapte stăteam în meditație, considerând că asta trebuie să fac dacă vreau să cunosc adevărul. Astfel că în timpul meu de meditație ceream să fiu luminată. Într-o noapte, în timp ce meditam, m-am rugat ca Dumnezeul universului să mă lumineze cu tot adevărul și înțelepciunea. Nu aveam nicio idee în legătură cu ce mă rugam în acea noapte, însă am avut experiența unui vis foarte real. Am avut o întâlnire cu Satana, întâlnire pe care n-o voi uita niciodată. Călăuzele spiritului meu n-au mai fost ființe prietenoase, încântătoare, ci s-au preschimbat în unele rele. În visul meu din acea noapte se părea că se dădea o bătălie pentru sufletul meu, care m-a zguduit până-n străfundul ființei mele.

Săptămâni la rând după aceea, m-am retras din toate activitățile sociale. Am încetat să mai merg la întâlnirile de regresie în viețile anterioare, fapt pentru care liderul m-a hărțuit acasă și la locul de muncă, insistând să mă întorc. În fiecare seară am mers direct acasă de la lucru și m-am încuiat în apartamentul meu, fără să răspund nici măcar la telefon, fiindcă mi-era teamă de cine ar putea fi la celălalt capăt al firului. Am încercat să mă întorc la biserica catolică, dar nu eram în stare să mă concentrez în timpul slujbei, așa că am plecat. Întreaga mea viață se năruia și eu nu eram în stare să adun iarăși laolaltă toate părțile ei. Au trecut câteva nopți în care n-am putut să dorm din cauza coșmarului cumplit pe care l-am avut. Mi-am cumpărat o Biblie și am încercat de câteva ori s-o citesc, dar îmi era greu să înțeleg. În timpul